

ik reed iemand dood

Ook al is het niet je schuld, na een dodelijk ongeluk is je leven nooit meer hetzelfde. Drie mannen over hun schuldgevoel: "Ik wilde zelfmoord plegen."

‘hij was nog maar zeventien jaar’

BOUDEWIJN (36) beginnend ondernemer, single, vijf dochters

“Ik reed in mijn auto naar mijn werk, zoals iedere dag. In de verte zag ik een jongen lopen in de middenberm. Ik vond dat vreemd en minderde vaart. De jongen kwam steeds dichterbij en op het moment dat ik bijna naast hem reed, sprong hij voor mijn auto. Met een harde klap schepte ik hem. Ik besepte niet meteen wat er gebeurde, het was onwerkelijk. Maar toen ik door mijn zijspiegel keek, zag ik hem liggen. Dood. Eerst bleef ik een tijdje verdoofd in de auto zitten, toen stapte ik uit. Wat ik aantrof was afschuwelijk. De jongen was op de rand van mijn voorruit terechtgekomen, hij was zo goed als onthoofd. Hij lag midden in een plas bloed. Voor mijn gevoel duurde het wel twintig minuten voordat de politie arriveerde. Omstanders hebben een jas over de jongen heen gelegd. Compleet in shock ben ik meegenomen naar het bureau voor een verklaring, samen met de man die achter me reed. Vervolgens ben ik naar mijn werk gegaan. Mijn collega’s hadden direct in de gaten dat er iets aan de hand was. Na enig aandringen heb ik het verteld. Pas toen ik aan het eind van de middag thuiskwam, stortte ik in. Vervolgens heb ik een jaar lang in de ziektewet gezeten. Nachtmerries, flashbacks, ik herbeleefde het ongeluk keer op keer.

Kort na het ongeval belde de politie om te vertellen dat de jongen een afscheidsbrief had achtergelaten. Nu stond officieel vast dat het om zelfmoord ging. Die jongen – nog maar zeventien jaar oud – had geen enkele uitweg meer gezien. Dat hij daar vervolgens ook andere mensen mee heeft opgezadeld, maakt me kwaad. Het is nu veertien jaar geleden maar er gaat geen dag voorbij dat ik er niet aan denk.

Zes jaar geleden maakte ik voor de tweede keer een dodelijk ongeluk mee. Voor mijn ogen werd een invalide man op een scootmobiel aangereden door een dronken automobilist. De laatste, angstige blik van die oude man, net voordat zijn hoofd op de grond uit elkaar spatte, staat op mijn netvlies gebrand. De automobilist reed gewoon door. Ik ben hem achternagegaan en heb hem bij de eerstvolgende kruising uit zijn auto gesleurd en helemaal in elkaar geslagen. Ik dacht dat ik het ongeluk achter me had gelaten, maar alle wonden sprongen weer open.

Ik heb me erbij neergelegd dat er dagelijks nare beelden door mijn hoofd schieten. In het begin hoopte ik dat Slachtofferhulp wat voor me kon betekenen. Ze begrepen me volkomen. Maar hoe ik ermee om moest gaan, konden ze me niet vertellen.”

‘het werd moelijk toen ik zelf dochters kreeg’

WIM (53) vrachtwagenchauffeur, getrouwd, drie dochters

“Mijn moeder was jarig. Ik was negentien. Het sneeuwde, van die grote vlokken die oplossen zodra ze het wegdek bereiken. Ik reed op een voorrangsweg, op weg naar een klant. Opeens, vanuit het niets, zag ik een helm voor mijn voorruit. Een harde klap volgde.

Het was een meisje van achttien. Ze werkte in een verzorgingstehuis en ging even naar huis om te eten. Ik stapte uit de wagen. Er stonden gelijk allemaal mensen om het meisje heen. De hulpdiensten waren snel ter plekke. Ik zag haar liggen op haar buik. Achteraf ben ik blij dat ik haar gezicht niet heb gezien. Ze was op slag dood. Een gebroken nek. De politie vertelde me later dat alleen haar hand was beschadigd. Waarschijnlijk heeft de botsing haar volledig verrast. Uit onderzoek bleek dat ze zich niet heeft verweerd. Haar hoofd is als het ware geknakt.

Ik herinner me niet hoe ik thuis ben gekomen. Wat ik nog wel weet is dat ik een kamer vol visite binnentapte. Het nieuws sloeg natuurlijk in als een bom. De volgende dag ben ik samen met mijn vader en mijn baas bij haar ouders langsgegaan. Ik had niet het gevoel dat ze me iets kwalijk namen. Haar vader vertelde me zelfs dat hij met me te doen had. Haar moeder kon niks uitbrengen, die huilde alleen maar. Het waren oudere mensen, het meisje was een nakomertje, het enige kind dat nog thuis woonde.

Het ongeluk vond plaats op vrijdag en op maandag ben ik gewoon weer aan het werk gegaan. Natuurlijk was het me niet in de koude kleren gaan zitten, maar ik kon er toch goed mee omgaan. Pas toen ik zelf dochters kreeg, realiseerde ik me hoe verschrikkelijk het voor die ouders moet zijn geweest. Ik heb mijn dochters altijd verboden brommer te rijden. Ze stribbelden nooit tegen. Ik denk dat ze het begrepen.

Mijn vader, die ook vrachtwagenchauffeur was, heeft ook een dodelijk ongeval meegemaakt, maar ik kan me niet herinneren dat we het er ooit over hebben gehad. We wisten het van elkaar, dat was genoeg.

Natuurlijk stonden we er elk jaar op mijn moeders verjaardag even bij stil. Toen zij aan het eind van haar leven dement was geworden, vroeg ik haar of ze zich het ongeluk nog kon herinneren. Ze had geen idee waar ik het over had. Dat ik het niet meer kon delen met mijn moeder, vond ik heel moeilijk.”

'Pas een jaar later knapte er iets'

RONALD (45) afgekeurd, gescheiden, een zoon en een dochter

"Alles ging perfect. Ik had een prima huwelijk, twee gezonde kinderen, een leuke baan, ging drie, vier keer per jaar op vakantie. Tot die bewuste avond in 1999. Ik was vrachtwagenchauffeur en reed vanaf Den Bosch richting Amsterdam. Ter hoogte van Nieuwegein splitst de snelweg zich. Ik had net voorgesorteerd en zag een auto met Duits kenteken weifelend op die splitsing rijden. Op het moment dat ik dacht dat ik de auto was gepasseerd, hoorde ik een klap tegen de zijkant van de wagen. Ik schrok, schoof naar links en zette de vrachtwagen stil tegen de vangrail. In mijn rechterspiegel zag ik dat de auto in brand was gevlogen. De buschauffeur die schuin achter me reed, zette zijn bus ook aan de kant en begon gelijk te blussen. Ik zag een brandend hoofd uit het raam steken. We wilden de deur opentrekken maar die was bloedheet. De politie die inmiddels was gearriveerd zei: 'Laat maar branden, er is geen houden meer aan.' Op het politiebureau werd gecontroleerd of ik had gedronken. Ook werd mijn wagen afgevoerd voor onderzoek.

Het waren een meisje van 23 en een jongen van 25. Ik moest twee keer voorkomen in de rechtbank: de eerste keer werd ik vrijgesproken en de tweede keer werd de zaak voortijdig stopgezet. Ik heb er nooit meer iets van gehoord. De nabestaanden vonden dat ik schuldig was. Ook de rechter vroeg me of er werkelijk niets was wat ik had kunnen doen. Maar wat kun je doen met een trekker en oplegger van vijftien meter?

Na het ongeluk ging ik direct weer aan het werk. Pas toen ik een jaar later betrokken was bij het grote mistongeluk op de A9, knapte er iets in mijn hoofd. Tijdens een psychotische aanval schopte ik enorme stennis in een uitvaartcentrum. Er werd een lijkwagen binnengebracht en ik zag mezelf in de kist liggen. De politie bracht me naar een inrichting waar ik, met tussenpozen, twee jaar heb gezeten. Het is een vreselijke periode geweest waarin mijn huwelijk stukliep en ik mijn baan kwijtraakte. Ik worstelde met een gigantisch schuldgevoel. In mijn ogen had ik toch twee mensen doodgereden. Waarom was ik niet even naar de wc gegaan, had ik niet even een peuk opgestoken? Ik heb een paar keer geprobeerd om zelfmoord te plegen. Maar als het erop aankwam, wist ik dat ik niet dood wilde. Op dit moment gaat het gelukkig een stuk beter met me. Ik heb veel steun aan mijn ouders. Af en toe moet ik er met ze over praten. Dan trek ik het laatje open en komt alles naar boven. Maar als ik hem dichtdoe is het ook weer klaar."

